

Sv. Jošt,
spoznovavec in pušavnik,
za nas Boga prosi.

Nat. J. Blaznik v Ljubljani.

Božja pot k sv. Joštu,

ali

Češenje sv. Jošta,

spoznovavca in pušavnika

in

obiskovanje sv. šteng

na gori sv. Jošta

v fari

sv. Martina pri Kranji na Gorenškem

z ozirom na

**božjo pot k sv. Joštu na Kumu na
Dolenskem.**

~~~~~

Večji del po starih nemških bukvicah, ki so bile v letu 1760 z dovoljenjem visoke duhovske gosposke natisnjene.

—————
V LJUBLJANI.

Natisnil Jožef Blaznik.

1868.

G 4734

OSREDNJA KNJIŽNICA KRANJ
STUJSKI ODELEK

N 090615291

V lastni zalogi.

I.

Božje pota.

Slovenec je od nekdanj rad na božje pota hodil. Božje pota pa imajo svoje dobro, pa tudi svojo slabo stran. Gotovo je božja pot dobro delo, če ga kristijan iz keršanskega namena začne in keršansko tudi dokonča. Kdo bo tajil, da na božji poti človek ložej svoje posvetne skerbi pozabi, tedej toliko ložej Bogá prav častí in moli. Človek oprostjen od domačih skerbi ložej bolj globoko v svoje serce pogleda in svoj dušni stan spoznava. In pa, če težave pota, zatajevanje samega sebe, in pre-mišljevanje Bogu daruje, si obilno duhovnega prida za večnost pridobiva. Tudi je gotovo, da je Bog od nekdanj na posebnih krajih, zlasti na hribih, tudi posebne gnade delil. Spomnimo se le na Sinaj, Tabor in goré, ktere je Kristus s svojim naukom in čudeži posvetil; na griče in hribe, kteri so božji porodnici

Mariji, in drugim svetnikom božjim posvečeni. Res je na visokem hribu naj pripravniši kraj, kjer se duh človeka najložeje od zemeljskega k Bogu povzdiguje. Kakor v podnožji hriba kaj rade goste megle zemljo pokrivajo in solnčnim žarkom branijo, jo razsvitljevati; tako dostikrat hude strasti na ravnoti človeku serce mračijo in omamljajo. Na visokem hribu se dostikrat kristijanu um zjasni, in serce se mu za njegov višji namen okrepča, kakor je na gori zrak in vreme jasno in krepčavno za telo.

Ali nasproti je pa, Bogú bodi po-
toženo! tudi resnično, da dandanašnji,
kakor vera peša in čednost umira, so
božje pota marsikomu zelo nevarne. Že
namen, s katerim se božja pot prične, je
dostikrat le zgolj natorin, če ne tudi na-
pačen. Le boljši zrak, lepši razgled,
kratkočasno razveseljevanje z znanci in
prijatli vživati, je marsikterim namen božje
poti. Ne rečem, da je namen pregrešen;
vender taka božja pot za večnost sadu
tudi ne obrodi; nasproti pa dostikrat ve-
liko hudega, česar se popred marsikdo
ni nadjal. Večkrat se pa namesti duhov-
nega ali saj natornega namena božja pot
iz hudobnega namena prične, še hudob-

niši pa dokončá. Svojim varhom: staršem in drugim izpred oči priti, po poti ložej pijančevati, svojemu pregrešnemu znanju ložej ustrezati; to in kar je temu podobnega, je dostikrat namen začete božje poti. Privzemi še zraven potovanje po noči, prenočevanje po hišah dandanašnjih brezvestnih oštirjev i. t. d. in kmalo lahko veš, kaki je izid dandanašnjih marsikterih božjih potov: Nedolžen na božjo pot, ves pohujšan in v pregrehah z božje poti. To se pač ne pravi na božjo pot hoditi, ampak hoditi Bogu na pot, sebi pa in bližnjemu v gotovo pogubljenje. Zatorej naj bi nobeden, zlasti mladih, brez resnega prevdarka in zanesljive tovaršije staršev ali družih pobožnih sorodovincev na daljno božjo pot ne hodil; ker le prada se spolnuje beseda starodavnega učenika: „Redko kdaj se posvetijo, kateri veliko romajo“.

Čakaj, keršanski romar! preden ti kaj od sv. Jošta povem, morava še nekaj se zgovoriti. Kaj ne, na božji poti si tù ali tam že večkrat bil? Kaj si pa kaj svojim znancem in prijatlom za spomin prinesel? Jaz bi skoraj gotovo smel reči, preden kaj odgovoriš, da med nedolžnimi rečmi si jim tudi strupenega

gada prinesel. Se čudiš? Le dobro preglej nakupljeno robo, in če imaš še pošteno serce, ti ne bo težko spoznati. Najdel boš med družim sladkarije, lepo zavite v raznobarvenih papirčeki; zakaj brez tega dandanašnji ne sme nobeden z božje poti domú! Če še nisi, poglej zdaj, preden komu daš, tiste kratke verstice in napise pisanih sladkarij. Če si pravi kristijan, ti bo rudečica tvoje lica oblila in — — — to hočeš bratom, sestram in znancem v spomin dati!? To ti bo res spomin, da se Bogu smili — spomin tvojega spačenega sercá in tvoje umazane duše. Kdor ni pred vedil, kakega žlahtnika in znanca ima, bo po tej sladkariji zvedil. Te ni sram, v cerkvi, morebiti pri spovednici in božji mizi biti, gotovo pa okoli altarja nedolžnega sv. Jošta, ali pa prečiste Device Marije hoditi, zunej pa okoli satanovih namestnikov z nesramnimi napisi okužene in strupene sladkarije odbirati in kupovati? Tako postaneš tudi ti satanov pomagač in zapeljivec in tvoja božja pot postane resnično tebi in drugim prava pot v pekel. Če si še kristijan in si iz neumnosti delal, spovej in poboljšaj se, ter pomni besedo Kristusovo: „Gorjé človeku, po

kterem pohujšanje pride“. — Vam pa prodajavcam take pohujšljive robe le eno besedo — staro znano prislovico rečem: „Kjer Bogu v čast svet' hram stoji — Si tud' satan šotor prisloni“. Ravno vaši šotorji okoli cerkvenih stén in vrat z vašo nesramno robo so satanovi šotorji; vi prodajavci pa njegovi namestniki. Če je že Kristus prodajavce nedolžnih, za daritev pripravljenih živalic z bičem iz tempeljna spodil, ne vem kaj bi z vami okoli tempeljna storil! „Kdor ima ušesa naj poslušá“ — je tudi beseda Kristusova, rečena terdovratnim Judom. Hočete vi njih bratje in sestre biti?

To kristijan! se mi je potrebno zdelo, od božjih potov sploh reči. Naj si vzame vsaki, kar njemu gre in poboljša, kar je bilo pri njegovih božjih potih napačnega, da mu bo božja pot res pot k Bogu, stopinja bližej proti sv. nebesom.

II.

Kratki življenjepis sv. Jošta.

Sv. Jošt je bil rojen na Angleškem. Kdaj ravno, ni gotovo, najberž v začetku sedmega stoletja; gotovo pa je, da je

bil kraljeve rodovine. Njegovi pobožni starši, kateri so sami za-se vedili ceniti Eno potrebno, so tudi vedili svojim otrokom za Eno potrebno skrbeti. Dali so toraj svojega Jošta v neki kloster, da bi se tam ne le potrebnih nauk, ampak tudi keršanskega, pobožnega življenja naučil. Kako je Jošt tù se učil, ubogal in molil, ti kristijan ne mislim pripovedovati, ampak le rečem, da je prav po zgledu Kristusovem rasel v starosti in modrosti pred Bogom in pred svetom. Naj ti to spričuje naslednja prigodba:

Po smerti očeta — kralja Reateli-a je Joštov stareji brat vlado kraljestva prevzel. Že préd začeto vojsko s Francozom je kmalo skončal in z njim mir sklenil, ter si prav keršansko prizadeval ljudstvo očetovsko osrečiti. Prepričal se je pa kmalo, kako nevarno je kraljevanje za njegovo izveličanje. Ker je bil tudi on od staršev naučen, za Eno najpred skrbeti, se je, zaničevaje ves posvetni bliš in bogastvo, vladi odpovedal in šel v bližnji samostan, da bi tam ložej s ponižnostjo in zatajevanjem služil Bogu in skrbel za svoje izveličanje. Ker je bilo zdaj kraljestvo brez vladarja in Jošt drugi kraljevi sin, pridejo poslanci

v njegov samostan, pripovedujejo od bratovega sklepa, ter ga prosijo, naj se on na očetov prestol vsede. Jošt se osupnjen vsemu temu čudi, za-se pa prosi osem dni odloga, da si reč dobro premisli. Če pa misliš, ljubi kristijan! da je Jošt, kateri se je bil že naučil vse posvetno serčno zaničevati, premišljeval ali bi vlado in kraljevo čast prevzel, ali ne, se motiš. Ni tega premišljeval, ampak le, kako bi se ložej, da bi podložnih ne žalil, kraljevanju odpovedal in kraljevemu blišu za vselej umaknil. Po zgledu vseh pobožnih kristijanov je Jošt goreč-niši molil in Boga razsvetljenja prosil. Bil je naglo uslišan. Prigodi se namreč, da se v Rim potujoči romarji v tisti samostan oglasijo in Jošt, kateri je notranji glas Gospodov že poznal, po navdihovanji božjem berž spozna, da se najložej svetni časti in skerbi za vselej umakne, če z romarji v ptujo, neznano deželo gre. Na tihem se romarsko preobleče in pride vsem neznan v glavno francosko mesto Pariz. Da bi bil še bolj gotovo neznan ostal, hodi od tod proti Rimu le bolj po stranskih potih, dokler ne pride do nekega velikega gojzda. Tù mu posebno dopade in po navdihovanji božjem,

kterega si spet z molitvijo sprosi, sklene tu ostati in v tihi samoti Bogu služiti. Mislil je tû ko puščavnik do smerti ostati, al kmalo se je drugači obernilo.

Po naključji ali bolj prav, po božji naredbi, ga tû najde vojvoda Hajmon, kterega je gojzd bil, in se je z zverinskim lovom kratkočasil. Vojvoda mu prigo-varja, naj samoto zapusti in gre na njegov dvor. Po kratki molitvi, brez ktere Jošt nikoli ni ne kaj sklenil, ne kaj začel, se vdá in gre z vojvodom. Kaj ne, kristijan! kdo bi to mislil? Jošt očetov prestol, ki mu po vsi pravici gre, zaničuje in se zato celo v ptujo deželo podá; v svoji prvi pušavi sklene do smerti svetu neznan le Bogu služiti in zdaj! — kratke vabljive besede njegov sklep omajajo, zapustí ljubo samoto in gre med šumeči svet. Al — ne sodi pre-naglo. Rečeno je bilo, da je Jošt po molitvi sklenil z vojvodom iti, tedej ni šel zavolj časnih namenov, ampak duh božji ga je vodil; previdnost božja je imela s tem posebne namene, kakor boš precej vidil.

Sv. Jošt je bil vojvodovim otrokom učenik, enemu celo kerstni boter. Bil je ves čas vsem služabnikom in dvorja-

nom lep zgled, kako zamore človek v sredi svetá in svetnih opravil vender keršansko in pobožno živeti. Imel je dosti slabih zgledov, kakor so na svetu povsod, bodisi v kmetiški ali gosposki hiši, po mestih in vaseh; pa Jošt je ostal 7 let v sredi svetá — sv. Jošt. In to je bil eden namenov previdnosti božje, ktera je Jošta tù sem pripeljala, pa ne edini. Zraven poduka vojvodove družine, zraven tega, da je vsem dvorjanom kakor luč v temi svetil, je Jošt tù obilno priložnosti imel, se potrebnih vednost naučiti, da je mogel biti mašnik posvečen. In glej, to je bil drugi namen previdnosti božje.

Kmaló potem, ko je Jošt zakrament sv. reda (mašnikovega posvečenja) prejel, se poda spet v svojo ljubo samoto. Pridružil se mu je neki učenec, ter želi se od sv. Jošta duhovnega življenja naučiti in mu pri sv. maši streči. Jošt ga rad sprejme in postavi dve hišici za prebivališče, molitev in premišljevanje; postavi tudi majhino cerkvico k časti sv. Martinu, kjer je vsaki dan skrivnostno najsvetejši daritev opravljal. Popisovavci njegovega življenja nam ravno ne pripovedujejo veliko od njegove viteške čed-

nosti; vendar si pa vsaki lahko misli, kako je Jošt že od mladega duhovnega življenja privajen, zdaj ko je vsaki dan presveto daritev in sklenitev s Kristusom ponavljal, v čednosti rasel in dojemal. Le od ene čednosti ali bolj prav od dveh nam pa vendar zgodovina pripoveduje. Bil je namreč do ubogih čez vse milostiv in radodaren, tako da je tudi svoje in tovarševne potrebe pozabil, zraven pa toliko ponižen, da je miloščino le po tovaršu dajal, da bi hvaljen ne bil. Nate zgled! Enkrat pride berač daru prosit. Jošt nima družega, ko zadnji hleb kruha. Tega učencu zapové na štiri kose razrezati in četert revežu dati. Čez nekaj časa pride berač spet in Jošt zapové mu drugo četert dati. Ali kmalo pride berač tretjič — kdo bi že ne bil nevoljen? Jošt ne, ampak še celó zapové beraču obe četerti dati. Učenec, sicer pobožen, pa v čednosti in zaupanji v previdnost božjo ne tako uterjen, se malo jezi in nevoljen pravi: „Kaj bo pa nama ostalo?“ „Za naju bo skerbel Tisti, kateri tudi ptice pod nebom živi,“ ga zaverne Jošt. Bog je res skerbel in — berač pa nobeden drugi ni bil, kakor Kristus sam; — priplavali so štiri čolnici s kruhom, ktere

ni človeška roka veslaje vodila. Zavoljo tega čudeža in njegove radodarnosti ima včasih sv. Jošt namesti ribe na štiri kose razdeljen hleb kruha v rokah.

To in več enakih čudežev se je v osmih letih, kar je tù bival, čedalje bolj v okolici razglasovalo; zato je bilo tudi čedalje več ljudi okoli njega, kateri so ali pomoči, ali poduka v duhovnem življenji iskali; marsikteri pa, se ve da, tudi iz gole radovednosti hodili. Jošt moten v svojem premišljevanji, zlasti se bojé, da bi pri toliki hvali sv. ponižnosti ne zgubil, se na tihem v drugo pušavo preseli, kjer je 14 let preživel.

Ko ga pa tù ljudje niso motili, ga čaka druga poskušnja. Skušal ga je in nadleževal stari zopernik človeštva, kateri po besedah sv. Petra ko rjoveč lev hodi okoli in pazi, koga bi požerl. Vseh njegovih skušnjav v mali romarski knjižici popisovati pač ni mogoče; vender se mi pa, nekaj zavoljo dandanašnje slabe vere, nekaj zavoljo neumnih vraž naslednji opominj potreben zdi: Kristijan! ne bodi pri dandanašnjem, obilnem podučevanji poln starih vraž, da bi vsako nesrečo pri živini ali kjer si bodi satanu in copernicam pripisoval; pa tudi ne bodi tako neveden

ali gosposko-slaboveren, da bi mislil: satan se za človeka ne zmeni, ga ne skuša ali — ga še celó ni. Kristijan! satan še skuša, še škoduje; bodi trezen, čuj in moli. Svetnikov božjih ni le z notranjimi skušnjavami motil in zapeljeval, ampak dostikrat jih je tudi telesno mučil in hotel s tem od čednosti odverniti. Spomni se le, kaj sv. pismo od Joba ali kaj zgodovina od sv. Antona pušavnika in neštivilno družih pripoveduje. Tudi sv. Joštu se je enako godilo. In ker ga satan z vsemi skušnjavami nikakor ni mogel premotiti, se je v groznega drakona spremenil, ga vedno nadleževal in poslednjič nevarno v noge ugriznil, kar je Jošta zraven družih duhovnih namenov napotilo tukajšno samoto zapustiti.

Ko pa Jošt, družega prebivališa iskaje, po gojzdu sem ter tje hodi, sreča svojega starega znanca in pomočnika vojvoda Hajmona. Oba hodita nekaj časa vkupej, kramljaje od nekdanjih in božjih reči. Vojvoda začne žeja grozno terpinčiti, da se zadnjič ves truden v senco nekega drevesa vleže in zaspi. Jošt poklekne in moli; molil je tudi za svojega dobrotnika, ki se mu je prav serčno smilil. Poln zaupa v Boga zasadi svojo

romarsko palico v zemljo in berž priklop
vreclec bistre vodé, kateri vojvodu in nje-
govim žejo ugasi, in od tistega časa je
imel studenček zdravilno moč.

Jošt se potem od vojvoda loči in
oberne proti morju, kjer se v neki pri-
jazni dolinici vseli. Tù postavi dve ka-
pelici ss. apost. Petru in Pavlu v čast,
ter spet v vednem premišljevanji in za-
tajejanji Bogu služi.

Če si je tudi Jošt prizadeval, svoje
čednosti in dobre dela pred svetom skri-
vati, in se, da bi njegovo spokorno živ-
ljenje svetu neznanost ostalo, že trikrat v
drugi kraj preselil, se je vendar glas
njegove svetosti in čudežev čedalje bolj
razširjal, da ga poslednjič zvedó tudi
sv. oče papež Martin I. Nalaš pošljejo
papež Martin poslanca z lastnoročnim
pismom do Jošta, ter ga vabijo v Rim
priti. Jošt, dasiravno nerad svojo ljubo
samoto zapusti, se vendar iz ponižne po-
koršine berž v Rim napoti; ker želja sv.
očeta papeža mu je bila povelje. Ko
srečno v Rim dospé, se večkrat s sv.
očetom papežem pogovarja od keršanstva
in njegovega razširjanja in preganjanja,
od popolnosti, duhovnega življenja i. t. d.
Obema je bilo to v največi tolažbo in

duhovni prid; ker Jošt se je kmalo potem preselil v boljši deželo, papež pa ravno tisto leto vjeti po krivovernem cesarju Konstans-u II. v pregnanstvo, kjer so čez 2 leti tudi umerli. — Po kratkem bivanji v Rimu, Jošta Duh božji, kateri ga je tako očitno celo življenje vodil, navdihuje, naj Rim zapusti in se spet v svojo samoto podá. Berž gre Jošt k papežu, jim razodene voljo božjo in jih ponižno prosi, da mu privolijo v samoto podati se. Papež mu dovolijo in ga bogato s svetinjami obdarujejo.

S tem neprecenljivim zakladom se Jošt odpravi iz Rima. Po poti se ogiblje, kolikor mogoče, obljudenih krajev, ker ljudstvo ga je, ker ga je spoznalo, ko svetnika častilo. Na tem potu ga je tudi Bog s čudeži slavil. Tako se bere, da med drugimi je bila neka sleporojena deklica v spanji opomnjena, da naj si oči in obraz z vodo umije, v kateri si bo popred Jošt roke umival. Stori tako in pri tisti priči je spregledala. Ko pobožni vojvoda Hajmon zvé, da se Jošt z neprecenljivim papeževim darom njegovi okolici bliža, mu gre z vso ponižnostjo in spoštovanjem naproti, ter ga prosi, da naj svetinje v nekdanji kapelici sv. Mar-

tina, ktero je vojvoda dal zidati in razširiti, shrani. Jošt stori tako; in ko je potem daritev sv. maše na novem altarcu Bogu opravljaj, se je prav razločno, da so vsi pričujoči čuli, glas zaslišal: „Ker si zvest moj služabnik Jošt zaničeval svetno bogastvo in čast, ter si iz ljubezni do Boga izvolil rajši v hiši Gospodovi zaničevan biti, kakor prebivati v šotorjih grešnikov, in si zato zapustil očetov prestol, deželo in prebivavce, boš dobil nevenljivi venec v nebesih in boš vedno tudi češen na zemlji.“

Kdo bo tu popisoval, s kakim začudenjem in s kolikim spoštovanjem do sv. Jošta je klečijoče ljudstvo glas nebeški poslušalo! Jošt sam skorej ni mogel skrivati veselega čutila svojega izvoljenja; al, kakor je svetnikom vselej bilo lastno, zato ni bil neskerben, ampak še podvojil je čuječnost, poste, molitve in druge spokorne dela. V takem pripravljani in pokori, dasi, kakor celo življenje kaže, sv. kerstne nedolžnosti ni bil zapravlil, ga mirna in presrečna smert preseli k njegovemu Izveličarju v l. 653, kakor zgodovinarji sploh terdijo. Njegovo sv. telo je bilo čez 60 let popolnoma nestrohljivo najdeno in kakor živo-spijoče viditi.

Kakor v življenji, po enoglasnem poterjenji zgodopisnikov, ne bi bilo skoraj mogoče vseh čudežev naštevati in popisovati, ktere je sv. Jošt delal, tako je bilo tudi po njegovi smerti. Njegov grob je bil pribežališe in vir milosti slepim, gluhim, hromovim, — z besedo: vsem pomoči potrebnim; celo mrtvi so bili k življenju obujeni. Naj povem le dva čudna zgleda in sicer mniha Janeza in nekega otroka. Mnih Janez je bil po nesreči v reki utonil. Po zaupnem priporočevanju sv. Joštu je čez dva dni živ in zdrav iz vode prišel. Zgodopisnik Surij terdi, da je mnih Janez o njegovem času še živel. Za sklep povem še čudno prigodbo, ktera se je blizo njegovega groba zgodila. Neki oča in posestnik je sv. Jošta posebno častil in vsako leto k njegovemu grobu romal, ter sebe in svoje sv. Joštu v varstvo izročeval. Enkrat se ravno od tod domu verne in ko blizo doma pride, vidi vse svoje pohištvo v plamenu. Hiti kar more, da bi saj svoje dete Teodata smerti rešil, ako bi ne bilo že v varnem kraji. Ravno prav je še prišel, da dete reši in zibelko v bližnjo kapelico postavi, ter otroka sv. Joštu izročevaje k požaru nazaj hiti. Ali nič ni bilo več oteti; ogenj

je upepelil vse njegovo posestvo in tudi kapelico, ker je zibelka stala. V omamljivi dušni britkosti oča zine neumno besedo, da sv. Jošta ne bo nikdar več častil, tudi ne več k njegovemu grobu romal. Gre k otroku, da bi saj nezgorele ostanke pobral in pokopal. Al glej čudo! Zibelka stoji nad žarečim ogljem videzno nepoškodvana. Razveseljeni oča vzame dete v svoje naročje, obžaluje svoje prejšnje besede, in zibelka spraznjena — se upepeljena razsuje.

III.

Čast sv. Jošta v poznejših časih.

Naj še k večji časti sv. Jošta in obilnišemu duhovnemu pridu kristijanov pristavim: Da kakoršni čudeži so se godili pri grobu sv. Jošta, so se godili tudi na krajih, kateri so njemu posvečeni. Neka nemška knjižica od božje poti sv. Jošta nad Kranjem, izdana l. 1760 z dovoljenjem ljubljanskega vis. čast. škofijstva, našteva od l. 1730 do 1760, tedaj le od 30 let 158 prečudnih ozdravljenj in ne navadne pomoči v raznih potrebah, nesrečah in boleznih in od obujenja mertvih,

saj vsem dozdevno mertvih. Tudi knjižica opomni, da se je tu neštevilno grešnikov spokorilo, pri katerih je bilo pred vse zastonj. Da se pa takih zgledov ne more veliko pripovedovati, vsaki lahko sam vé, in tudi lahko vé, zakaj da ne. Vendar knjižica štiri zglede grešnikov pové, kateri so popred leta in leta v največih hudobijah živeli ter božjeropno sv. zakramente prejemali; tukaj pa, kakor so sami razglasovali, so ali po serčnem priporočevanju, ali nekteri tudi po prikazni sv. Jošta gnado resničnega spreobrnjenja prejeli. Knjižica pristavlja, da vse prečudne ozdravljenja in uslišanja so bile se le potem v farne bukve zapisane, kader so jih prejemniki sami razglasovali in so bili z več drugimi pričami pripravljene resnico s prisego poterjati. Koliko je med tem pravih čudežev, koliko ne, ne gre drugemu, kakor le katoliški cerkvi razsoditi — njeni sodbi bodi tudi vse izročeno. Gotovo pa, dokler ni bila o časih cesarja Jožefa božja pot in bratovšina sv. Jošta vničena (štela je v 30 letih 180 tisuč vpisanih), ni zastonj vsako leto 30 do 40 tisuč ali tavžent vernih sv. zakramentov prejemale.

Enake čudne prigodbe se slišijo med

ljudstvom tudi od božje poti sv. Jošta na Kumu. Tako n. pr. od dveh kupcev, ki sta bila od razbojnikov vsega oropana in od Kumskih romarjev na poti bolj mertva ko živa v ranah in kervi najdena. Komaj so jima rane zmite in se iz nezavednosti prebudita, ter slišita od sv. Jošta in se mu serčno priporočita, vstaneta popolno ozdravljena in gresta najpred na Kum se sv. Joštu osebno zahvalit. Več zgledov ne morem pristavljati; kajti vse je bolj temno in negotovo, ker so dotične pisanja in bukve v nekem požaru zgorele. Zastonj pa tû (blizo 4000 čevljev visočine) gotovo ni bilo toliko poslopja za romarje in duhovne, dve cerkvi s kapelico, osem zvonov, katerih veliki tehta 36 centov, in družih reči pripravljenih in omišljenih. O časih cesarja Jožefa je bila tudi ta božja pot zaterta in cerkev zelo oropana.

Pa — znabiti je že komu dolgo na jeziku — zakaj se pa zdaj od takih čudežev ne sliši, kakor v starodavnih temnih časih? Kristijan! naj te zavernem z drugim prašanjem: Zakaj pa zdaj ni take pobožnosti? Tako bi se dalo še marsikaj prašati, pa — rajši rečem: Čudeži se še godijo; roka Gospodova še ni pri-

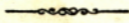
krajsana; priprošnja svetnikov božjih toliko veljá danes, kakor včerej; le kristijani nimajo več takega zaupanja. In če so dobroto prejeli, nimajo več hvaležnosti jo spoznati in razglasovati; in če bi tudi, saj svet ne verjame več (znabiti sami obdarjeni tudi ne): vse se je le primerilo — pripetilo — naključilo in Bog zna kaj še — le previdnost božja nima več na svetu opraviti. Pri takem značaju romarjev so čudeži nemogoči. Vender pa še enkrat rečem: Čudeži se godijo — saj po duhovno. Če je tudi res pri božjih potih dandanašnji veliko napačnega, vendar marsikteri ravno tû na pravo pot pride, ravno tû duhovno spet oživi, ki je leta in leta za Boga in večnost mertev bil. Tako duhovno obujenje ali vstajenje je po besedah nekega učnika večí čudo, kakor telesno mertve k življenju obudovati — kar lahko vsak vé in veruje, kdor vé dušo in telo, duhovno in telesno življenje prav ceniti. Se vé, da vse to je le Bogu najbolj znano in da se vse to zamore tudi domá v zakramentu sv. pokore zgoditi; vendar pa je tudi res, da se ob takih priložnostih še večkrat zgodi in reš je, da „Bog je velik in prečuden v svojih svetnikih“.

Keršanski romar! to ti bodi zadosti, da poznaš božjo pot — da poznaš svetnika, kateri se pri nas po Dolenskem in Gorenškem — verjetno tudi po družih deželah časti — z božjo potjo. Kako ti gre božjo pot opravljat, da ti bo izveličavno, Bogu in svetnikom v čast, poglej še enkrat prvo stran. Življenjopis sv. Jošta pa beri počasno — saj je tako kratek — in poglej tudi dobro svoje serce in življenje, če si sv. Joštu kaj podoben, da zveš tudi: ali smeš upati ali ne, se z njim enkrat v nebesih veseliti. „Če bomo Jezusu podobni v njegovem terpljenji, mu bomo tudi podobni v njegovi časti“, govori sv. Pavel od posnemanja Jezusovega življenja; to, keršanski romar! naj ti velja od posnemanja sv. Jošta. Naukov iz njegovega življenja ne bom več tû pristavljaj; njegov življenjopis je najboljši nauk. Glej vendar posebno in premisli njegovo ponižnost . . . njegovo zatajevanje samega sebe . . . njegovo zaničevanje svetne časti in blagá . . . njegovo pokoro. Posebno pa — in to moram še za sklep omeniti — glej, kako je sv. Jošta previdnost božja vedno vodila. Vidil si, kako na vsaki strani, pri vsakem njegovem delu, je bilo rečeno:

To in uno je storil po navdihovanji božjem. Znabiti ti je ugovor že na jeziku: Ko bi mene Bog tako prečudno vodil, bi tudi drugači živel. Kristijan! če to resnično misliš, kakor se večkrat resnično sliši, pač nimaš nobenega zaumena od božjega navdihovanja in božje previdnosti. Pač je res, da Bog vsakemu posebne gnade daje: enemu več, drugemu manj — enemu tako, drugemu drugači. Al Duh božji vodi vsakega, kdor se voditi da. Pa tudi poslušáš glas božji? Tudi ubogaš — storiš po tem? Kolikokrat ti je Bog glasno v serce govoril: Poboljšaj se, zapusti pregrešno znanje! Si ubogal? Kolikokrat si dobro slišal: Bodi ponižniši, opusti prevzetno obleko, bahanje? Si storil tako? Kolikokrat ti je močno na ušesa donelo: Moli več, hodi večkrat k sv. obhajilu. Si pa tudi šel? Vse si znabiti preslišal, vse iz nemar pustil, kaj čudo, če je tudi navdihovanje božje utihnilo, ker bilo je vedno brez vspeha. Kristijan! dobro pomisli, kaj delaš! Ko bi bil sv. Jošt tako delal, bi ga mar zdaj častili? Tedaj moli pobožno in zaupljivo k velikemu prijatlu božjemu sv. Joštu, pa posnemaj ga tudi. Tako

bo tudi tvoja božja pot Bogu in sv. Joštu
k časti, in tvoji duši k zveličanju.

Litanije k sv. Joštu, mašniku in spoznovavcu. *)

Gospod usmili se nas!

Kriste usmili se nas!

Gospod usmili se nas!

Kriste sliši nas!

Kriste usliši nas!

Oče nebeški vsegamogočni Bog,

Sin vsega sveta rešnji Bog,

Sveti Duh resnični Bog,

Sveta Trojica en sami Bog,

Sv. Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Sv. Jošt, sin kraljevi,

Sv. Jošt, pravi zgled keršanske mladine,

Sv. Jošt, od otročjih let pravi premagovavec satana, sveta in mesá,

} usmili se
za nas Boga prosil nas!

*) **Opomba.** Pri očitni Božji službi se ne smejo moliti ali peti nobene druge litanije kakor le samo litanije vseh svetnikov in Matere Božje ali lavretanske. (Zbor sv. obredov 8. svečana 1631.)

- Sv. Jošt**, mladenič v letih, popolni
 mož v čednostih,
Sv. Jošt, častitljivi begun iz očetove
 hiše in dežele,
Sv. Jošt, prečuden zgled in tovarš
 pobožnih romarjev,
Sv. Jošt, prebivališče sv. Duha in
 božjega navdihovanja,
Sv. Jošt, posebni ljubivec svete sa-
 mote,
Sv. Jošt, živ zgled vsem pušavnikom,
Sv. Jošt, prečuden zgled sv. poniž-
 nosti,
Sv. Jošt, zgled radodarnosti in usmi-
 ljenja,
Sv. Jošt, zgled in učenik duhovnega
 življenja,
Sv. Jošt, živ zgled družbinega in
 samotnega življenja,
Sv. Jošt, zgled zatajevanja samega
 sebe,
Sv. Jošt, pribežališe ubogim,
Sv. Jošt, oko slepim,
Sv. Jošt, podpora hromovim,
Sv. Jošt, jezik mutastim,
Sv. Jošt, posebni pomočnik v suši
 in požarih,
Sv. Jošt, mogočni pomočnik vsem
 nadložnim in stiskanim,

za nas Boga pros!

Sv. Jošt, ki je Bog tvojo svetost
že v življenji s čudeži slavil,

Sv. Jošt, ki je Bog tvojo svetost z
očitnim glasom razodeval,

Sv. Jošt, ki si nedolžno dušo Zveli-
čarju v roke izročil,

Sv. Jošt, ki je Bog tvoj grob z ne-
številnimi čudeži častil,

Sv. Jošt, ki je Bog tvoje vredno če-
šenje vselej z obilnimi gnadami po-
plačeval,

Sv. Jošt, véliki prijatelj božji in naš
pomočnik,

Bodi nam milostiv, zanesi nam, o Gospod!

Bodi nam milostiv, usliši nas, o Gospod!

Od vsega greha,

Od dušnih in telesnih, časnih in večnih
zlegov,

Od zalezovanja peklenškega sovraž-
nika,

Od pregrešne ljubezni posvetnega in
samega sebe,

Od napuha, lakomnosti in požrešnosti,

Od duha nečistosti,

Od sovraštva in jeze,

Od lenobe in mlačnosti v molitvi in
službi božji,

Od lenobe v spolnovanji keršanskih
čednost,

za nas Boga proši!

reši nas, o Gospod!

Od zanemarjanja tvojih svetih navdi-
 hovanj,
 Od neskerbnosti za izveličanje svoje
 duše,
 Od terdovratnega in nespokornega
 serca,
 Od nagle in neprevidene smerti,
 Od večnega pogubljenja,
 Mi ubogi grešniki,
 Da vse stanove v svoji sv. službi po-
 terdiš in ohraniš,
 Da duhovsko in deželsko gosposko
 vodiš in razsvitljuješ,
 Da se na naše prijatlje in znance
 milostljivo oziraš,
 Da vse častivce svojih svetnikov bla-
 gosloviš,
 Da keršansko mladost v poštenosti
 in čistosti ohraniš,
 Da zakonskim keršansko ljubezen in
 edinnost dodeliš,
 Da vse vdove in sirote tolažiš,
 Da nas v čednosti stanovitne ohraniš,
 Da nam na prošnjo sv. Jošta v vseh
 dušnih in telesnih potrebah pomagaš,
 Da nam srečno zadnjo uro dodeliš,
 Da vsem vernim dušam v vicah večni
 pokoj dodeliš,
 Da nas uslišiš,

reši nas, o Gospod!

te prosimo, usliši nas!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ,
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usmili se nas, o Gospod!

Kriste sliši nas!

Kriste usliši nas!

Gospod usmili se nas!

Kriste usmili se nas!

Gospod usmili se nas!

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Prosi za nas sv. Jošt,

Da bomo vredni Kristusovih obljub.

M o l i m o .

1.

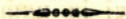
O dobrotljivi in usmiljeni Bog, ki si s ponižnim češenjem tvojih svetnikov sam česen, pohlevno te prosimo, da vsi, kateri tvojega velikega služabnika sv. Jošta častimo, po njegovem zasluženju in tvoji neskončni milosti vso potrebno pomoč za dušo in telo, ter rešenje vseh časnih in večnih nadlog dosežemo. Po neskončnem zasluženju Jezusa Kristusa Gospoda našega, kateri s teboj in sv. Duhom vred

živi in kraljuje **Bog** od vekomej do vekomej. **Amen.**

2.

Vsegamogočni večni Bog, kateri si kristijanom v pomoč in tolažbo sv. Jošta s prečudnimi gnadami v življenji in po smerti povikševal, dodeli nam milost, da po zvestem posnemanji njegovega sv. življenja tudi njegovo mogočno priprošnjo v življenji in o smertni uri občutimo, ter Tebe z njim vekomej hvalimo in molimo. **Amen.**

Oče naš . . . Češena Marija . . . petkrat.

Pesem od sv. Jošta.

1.

Sveti Jošt, ti cvet kraljevi!
 Trudni romarji k teb' kliče mo,
 Se v nadlogah, bridki revi
 Ti v prošnje zročujemo:
 Oh, poslušaj mil'ga petja glas,
 Prosi ti Boga za nas!

2.

Služil si Bogu v pušavi,
 Zanič'val bogastva kratki bliš,
 Hodil si po stezi pravi,
 Jezusov si vselej ljubil križ,
 Nas učil za dušo prav skerbet',
 Če čmo srečno kdaj umret'.

3.

Čednost si v samoti skrival
 Nisi maral za posvetno čast,
 V ojestrem postu malo vžival;
 Si okušal pa nebeško slast,
 S čudeži bil revežem v korist,
 Vselej kakor angelj čist.

4.

Sveti Jošt, ti mašnik božji,
 Veseliš pri Jezusu se zdaj,
 Pros'mo te ob tvojim znožji,
 Tudi nam pridobi sv. raj,
 In da dans vsi z Bogom spravljani
 Mirno k domu bomo šli.

Pravda o sv. Jozefu

Pravda o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi

Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi

Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi

Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi
Tudi o sv. Jozefu, ki je bil pravi

Molitve

pri

obiskovanji svetih šteng.

(Iz Peter Hitzingerjevih bukvic.)

V v o d.

Svete štenge so podoba tistih častitljivih štabel, ki so bile kdaj v Pilatuževi hiši v Jeruzalemu, in ki jih je Jezus naš Odrešenik v svojem terpljenji s svojimi stopinjami posvetil. Te svete štangle — osem in dvajset jih je, iz lepega belega kamna — je sv. Helena, mati prvega keršanskega cesarja Konstantina, dala v Rim prenesti, in zdaj so postavljene v kapeli imenovani „Sancta Sanctorum“, to je: presveti kraj. Po tehgledu so tudi v več drugih krajih svete štenge postavljene, ki so, da bi bilo več častitega spomina v njih, s svetinjami, ali ostanki od sv. križa in od svetnikov obdarovane.

Svete štenge so kristijanu najpred spomin terpljenja našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa; tedaj naj jih tudi s premišljevanjem tega britkega terpljenja, s serčno žalostjo nad svojimi grehi, ki so tega

terpljenja krivi, in zavoľjo časti do Jezusa kleče obiskuje. Svete štenge so pa dalje tudi nauk, po stopinjah Jezusovih hoditi, kakor so ravno svetniki storili; po tem naj kristijan pri njih obiskovanji tudi svoje misli in sklepe obrača, da za svojim Zveličarjem gredé tudi srečno pride v nebeško kraljestvo.

Pri sv. Joštu so bile svete štenge v letu 1751 postavljene pod papežem Benediktom XIV. in Ljubljanskim škofom Ernestom Amadeom grofom Atems. Tem sv. štengam pri sv. Joštu so od Rimskega papeža Benedikta XIV. za vsako leto štirikrat popolnoma odpustki podeljeni, ako verni te svete štenge pobožno in s skesanim srcem obišejo, na njih Kristusovo terpljenje pre-mišľujejo, na papežev namen molijo, in sv. zakramente prejmejo.

Ako kdo več ko štirikrat na leto sv. štenge pri sv. Joštu obiše, zadobi za vsako pot, ako po sv. štengah moli, 100 dni odpustikov; in ako na sv. štengah pobožno svetinje kušuje, zadobi verh tega na vsaki stopnjici še 40 dni odpustika. V vedni spomin in v spričevanje teh odpustikov je nad sv. štengami v kamen vsekan latinski napis, kateri se v slovensko prestavljen glasi:

„Svete štenge, s pomočjo dobrotnikov postavljene, s popolnoma odpustiki štirikrat na leto, in kolikorkrat se obišejo, z odpustki 40 dni po milosti papeža Benedikta XIV. in od prevzvišenega in prečastitega kneza Ernesta Amadea, po milosti božji in apostoljskega sedeža škofa Ljubljanskega,

grofa Atemsa, te dežele milostivega duhovskega Vikšega obdarovane tudi s 40 dnevnikom odpuščkom na vsaki stopnjici njim, kateri bodo tu svetinje pobožno kuševali, po navadni cerkveni šegi.“

Pripravljanje.

Pred teboj, s terpljenjem obloženi preljubeznjivi Zveličar moje duše, v ponižnosti padem na kolena. O moj Jezus! ti zgolj dobrota in ljubezen, si vreden vse moje ljubezni; in vender so te moji grehi tako neusmiljeno martrali in križali! Pa glej! jest jih obžalujem iz celega serca, in hočem tebi v prihodnje toliko zvestejši služiti, in z vso močjo za svoje prestopke pokoro delati.

Tedaj hočem, o Jezus! tebi v čast in hvalo in v zadostenje za svoje grehe to premišljevanje tvojega svetega terpljenja začeti, in s svojimi koleni po svetih štablah gredé tudi v duhu tvoje svete stopinje nasledvati. Daj mi, o Gospod! k temu svojo pomoč. Amen.

Molitve po štablah.

I.

Molim te, o Kristus! in hvalim te, ker si s svojim križem svet odrešil.

O Jezus! iz ljubezni do mene si se dež Očetov v nebesih zapustil; v zadnje tudi slovo vzameš od svoje ljube Materne na zemlji, da greš v terpljenje in smert za mojega odrešenja voljo. Po tej tvoji ločitvi te prosim, da me nikdar ne zapusti; in ako me je greh od tebe ločil, mi daj, se zopet k tebi verniti, in v tebi zveličanje najti. Amen.

Očenaš. Češena si Marija. Usmili se me, o Gospod! usmili se me.

II.

Molim te i. t. d.

V znamenje svoje ljubezni, v spomin svojega terpljenja in smerti in v jed življenja moji duši si ti, o Jezus! pri zadnji večerji postavil zakrament svetega rešenega Telesa. — **O** daj mi spoznati tvojo veliko ljubezen, daj vedno hrepeneti po družbi s teboj, in z željami iskati moči in življenja za svojo dušo v tvoji sveti večerji. Amen.

Očenaš. Češena si Marija. Usmili se.

III.

Molim te i. t. d.

Veliko žalost, o Jezus! si ti zavoljo mojih grehov čutil na oljski gori, v britkosti si kervav pot prelival. Zato tudi jest hočem svoje grehe objokovati in globoko obžalovati. Le ti, o Gospod! omeči moje terdo serce, in napolni ga z resnično žalostjo nad mojimi hudobijami. Amen.

Oče naš Češena si Marija. Usmili se.

IV.

Molim te i. t. d.

Ah! Judež tebe dobrotljivega Gospoda s kuševanjem izdá, in sovražniki te primejo in terdo zvežejo. Hočem li jest tebe, o Jezus! še kterikrat z grehom izdati? velikoveč hočem raztergati ketine grešnih navad, ki so me do zdaj vezale. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

V.

Molim te i. t. d.

Pred Ana in Kajfa si ti, o Jezus! nevredno postavljen, tvoji sovražniki išejo le tvoje smerti, ker ti išeš le mojega življenja. Za tega voljo naj bo, o

Gospod! moje življenje v prihodnje le tebi posvečeno. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

VI.

Molim te i. t. d.

Peter, najbolj goreči tvojih prijateljev, tebe, o **Jezus!** zataji; in tvoji sovražniki te zasramujejo, zapljujejo in s pestmi bijejo. — **Dodéli mi**, o **Gospod**, da te jest nikdar več pred svetom ne zatajim, temuč pred vsemi ljudmi te vselej spoznam in častim. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

VII.

Molim te i. t. d.

Kako po krivici tebe, o **Jezus!** nad katerim ni bilo greha najti, pred **Pilat**om tvoji sovražniki tožijo. Ah! meni pa, o **Gospod!** moja vest po zasluženji očita; zato spoznam odkritoserčno pred teboj svojo hudobijo, da mir najdem v svoji duši. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

VIII.

Molim te i. t. d.

Od Heroda se pustiš, o presveti **Jezus!** v belem oblačilu zasramovati. Ali

kdo drugi je zaslužil tisto zasramovanje, kakor jest? Sramujem se torej v sercu svojih grehov, in hočem tudi vse zaničevanje pred svetom voljno prenesti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

IX.

Molim te i. t. d.

Pred Pilatom si ti, o najsvetejši Jezus! za Barabom postavljen; si kakor hudodelnik slečen, z biči raztepen in ranjen. Ah! pač jest sem nevredna stvar; jest zaslužim šibe božje jeze. O! vedno naj mi bo ta moja nevrednost v spominu. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

X.

Molim te i. t. d.

Ternjevo krono denejo tebi, o Jezus! na glavo, rudeč plajš krog života, in terst v roko, vse letó tebi v nečast; tako človeku ne podobnega te pokaže Pilat ljudém. Ah! tega je kriv moj napuh, s katerim se čez božje zapovedi vzdigujem. Tedaj se hočem toliko več poniževati, in se pred teboj, vse časti vredni Kralj, v prah uklanjati. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XI.

Molim te i. t. d.

Ah, moj Jezus! krivično sodbo zoper te stori Pilat, v smert tvojo dovoli, če ravno si ves nedolžen; in to le zavoljo mojih grehov. — Prosim te, reši me s to sodbo od strašne sodbe pogubljenja, in daj mi milost najti, kedar se na tem svetu podveržem sodbi tvojega namestnika v sveti pokori. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XII.

Molim te i. t. d.

Težak križ so tebi, o Jezus! moji grehi pripravili, in ti si ga z željami na-se vzel, da bi za-me zadostil. — Daj mi spoznati težo teh mojih grehov, in v zadostenje za-nje breme pokore z veseljem sprejeti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XIII.

Molim te i. t. d.

Z bridkim terpljenjem obloženi Jezus, in žalostna Mati Marija! ako so do zdaj moji grehi bili krivi vajinih bolečin, hočem s pomočjo gnade nebeške v prihodnje toliko veči ljubezen do vaju

kazati, in vama toliko bolj goreče služiti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XIV.

Molim te i. t. d.

Srečen Simon, da tebi, moj Jezus, križ nositi pomaga! Jest si tudi hočem v srečo šteti, ako zamorem križ za teboj nositi; z radostjo hočem vse težave, britkosti in nadloge na-se vzeti, ktere mi nebeški Oče naloži. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XV.

Molim te i. t. d.

Veronika tebi, o Jezus! podá potni pert, in ti ljubeznjivo va-nj vtisneš podobo svojega obličja; žene točijo solze nad teboj, in ti poln usmiljenja k njim govoriš. — O naj bo spomin na tebe vselej mojemu sercu vtisnjen, in tvoja beseda naj me tolaži v vsaki žalosti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XVI.

Molim te i. t. d.

Na goro Kalvarijo prideš o Jezus! oblačila s tebe potegnajo, in rane se vse

ponové, vino in miro ti dajo piti, in to dela grenkost tvojim ustom. — Naj bo o Gospod! po tem vse nagnjenje do posvetnega od mene odvzeto, in vsa grešna sladnost naj se mi grenka zdi. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XVII.

Molim te i. t. d.

Kakošne bolečine so za-te, o Jezus! kedar ti vse ude na križ raztegnejo, roke in noge na les pribijejo, in tako te kviško postavijo! — Dodéli mi po letej martri, da svoje meso s poželjenjem vred s keršanskim zatajevanjem križam. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XVIII.

Molim te i. t. d.

Ljubezni polni Jezus! na križu moliš za svoje sovražnike, da naj jim Oče nebeški odpusti. — Vžgi tudi v mojem sercu tako ljubezen, da vsim, kateri me žalijo, iz serca odpustim, in za-nje molim. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XIX.

Molim te i. t. d.

S svojo gnado, o Jezus! prideš razbojniku nasprot, in mu paradiz obljubiš. — **O** naj mi bo obljuba nebes vedno pred očmi, da vselej na zemlji svoje misli proti večnemu raju obračam. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XX.

Molim te i. t. d.

Ker Materi svoji, o Jezus! izročiš Janeza, si nam vsem v svoji dobroti dal usmiljeno Mater. — **O** naj tudi njena materna prošnja mi vselej pri tebi pomaga, ker v tej dolini solz k njej zdihujem. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XXI.

Molim te i. t. d.

O ljubi Jezus! zavoljo mene si se čutil od Očeta zapuščenega, in v veliki težavi si k njemu klical. — Kedar čezme pride skušnjava, kakor da bi me bila milost in pomoč božja zapustila: ti mi takrat pristopi, da ne omagam, in mi

hitrejši svoje ljubeznjivo obličje pokaži.
Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XXII.

Molim te i. t. d.

Veliko žejo si terpel, o Jezus! v svojih težavah na križu; želel si le mojega zveličanja. — O daj mi zmiraj veči žejo po tvoji ljubezni, ktera naj vselej v mojem sercu prebiva. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XXIII.

Molim te i. t. d.

Očetu nebeškemu si bil, o Jezus! pokoren do smerti, dokler ni bilo vse dopolnjeno. Takó želim tudi jest do konca spolnovati voljo tvojega Očeta; dodeli mi gnado stanovitosti do smerti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XXIV.

Molim te i. t. d.

V roke Očetove zročiš, o Jezus! svojo dušo, nagneš glavo, in umerješ. — Dodeli mi gnado, da tudi jest enkrat takó z zaupanjem zamorem svojo

dušo v roke Očetove zročiti, in srečno umreti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XXV.

Molim te i. t. d.

Tvoja desna stran, o Jezus! je po smerti s sulico prebodena, da izteče kri do zadnje kaplje. — O naj se moja duša enkrat sme skriti v to od ljubezni od-perto stran, da s tvojo drago kervjo očišena se nima bati ojstre sodbe. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XXVI.

Molim te i. t. d.

O žalostna Mati Marija! kako je meč ojstre bolečine tvoje serce presunil, kedar je tvoj ljubi Sin Jezus, s križa snet, bil položen v tvoje naročje! — Sprosi mi po teh tvojih britkosti tam-kaj od svojega Sina tolažbe polno besedo slišati, kedar sklene mojo sodbo. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XXVII.

Molim te i. t. d.

V grob te denejo, o moj Jezus! tamkej najdeš pokoj, med tem ko gre

tvoja duša k starim očakom, jim oznanit dopolnjenje zveličanja. — Kedar bo moje truplo v grobu počivalo; naj moja duša k tebi pride z vsemi izvoljenimi zveličanje uživati. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

XXVIII.

Molim te i. t. d.

Premagal si smert, o Jezus! s svojo smertjo, in častitljivo si vstal iz groba, in potem šel v svoje kraljestvo. — Daj mi po premagani smerti tudi enkrat srečno iz groba vstati, in v večnim življenji s teboj kraljevati. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Usmili se.

Počeseenje sv. Križa.

V sredi svetih šteng pri svetinji svetega Križa.

Češen bodi, sveti les Križa! na katerem je zveličanje svetá viselo! Češen bodi, ki si nosil Jezusove svete ude, ki si bil oblit z njegovo drago kervjó! — Dodéli mi o Gospod Jezus Kristus! da ne bo za-me zastonj, kar si ti na križu terpel in umerl; daj mi veliko več

